

SUSAN "NEY" İN ARKASINDAN

~~YAZAR:~~ LALE A. ORALOĞLU

İki gün evvel bir sabah gazetesini elime aldığım zaman bir serlevha ile karşılaştım: "Ney Sustu,, Yanında Neyzen Tevfiğin sazını çalarken çıkmış bir resmi vardı. O resminin çekildiği gün yanında ben de vardım. Jübilesi münasebetiyle kendisiyle konuşmağa gitmiştik. Havaya kalkmış bembeyaz saçları, perişan kılığı ve sefil odasıyla karşılaşınca birden şaşırmış daha doğrusu sukutuhayale uğramıştım.

Adı dillerde dolayan meşhur sanatkâr bu muydu? Nefesi hançaresinden hırıltıyla çıkabilirken neyden nağmeler yaya-bilmesine imkân var mıydı?

Devrimizin en meşhur hicivcisi sayılan adam gözleri zaman zaman başka âlemlere dalan bu ihtiyar mıydı?

Onun o olduğunu ancak neyini dudaklarına götürdüğü zaman anlamıştım.

Fareli köyün fülütçüsü gibi büyütlü nağmeleriyle bir an için beni olduğum yerden kaldırıp kendi müzik ve hayal âlemine sürükledi. Ses kesildiği zaman yüzüne baktım, yarı kapalı gözleri, soluk teni, hırıltılı nefesi ile yine yarı ölü halini almıştı.

O zaman içime garip bir his geldi. Neyzen'in bizim gibi bir fânî olmadığını, efsanelerdeki varlıklar gibi, ancak neyini eline aldığı zaman yaşamağa başlayan bir mahlûk olduğunu düşündüm ve neyi var oldukça onun da hayatta kalacağına inandım.

Mukadderat bir kere daha kudretini isbat etti. Kendisini inleyen, ağlatan, oynatan dudaklar donduğu halde ney hâlâ sağlam. Yarabblm, ömrümüz barî bir tahta parçasından daha uzun olsaydı!..

(1)

(1) İstanbul Arşivi, 19 Aralık 1954

